

Arrest

nr. 171 135 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 december 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 20 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2009 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 12 maart 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Op 12 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde die aanvraag ongegrond.

Op 22 oktober 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 24 maart 2011 weigerde de Raad bij arrest nr. 58 482 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 29 november 2011 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 15 december 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2012 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 februari 2012 weigerde de gemachtigde deze asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater).

Op 10 januari 2013 bracht de ambtenaar-geneesheer een advies uit.

Op 12 februari 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 15 december 2011, onontvankelijk.

Op 12 februari 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 8 april 2013 trok de gemachtigde de beslissingen van 12 februari 2013 in. Als reden voor intrekking staat in het administratief dossier: *“medisch advies verfijnen (want betrokkene neemt medicijnen (5 jaar voorzien) en bij stopzetten ervan is er een risico op toename van de hartklachten met verdere evolutie van haar cardiovasculaire toestand in negatieve zin gaande tot aderverkalking, CVA, overlijden enz).”*

Op 26 april 2013 werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 15 december 2011, onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Op 26 april 2013 kreeg verzoekster eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest nr. 153 909 van 5 oktober 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 26 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 15 oktober 2015 bracht de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies uit dat luidt als volgt:

“S., A. (R.R.: [...])
Vrouwelijk
nationaliteit: Armenië
geboren te J. op [...]1974

Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten Ingediend op 15.12.2011.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 14.12.2011 en de medische stukken d.d. 16.03.2012 en 30.11.2012 blijkt dat betrokkene zou lijden aan een depressie en "hartklachten" zou hebben. Aangaande deze hartklachten dient gesteld dat ik in dit advies enkel rekening kan houden met duidelijke diagnoses en niet met vage klachten, die hoe dan ook steeds subjectief zijn. Dat betrokkene een cardiaal probleem zou hebben wordt nergens in het dossier aangetoond, noch door klinische noch door technische noch door specialistische bevindingen. Overigens neemt betrokkene geen enkele medicatie die cardiaal gerelateerd is. Aangaande de depressie dient gesteld dat de graad van ernst hiervan blijkbaar nog geen

psychiatrisch advies of opname noodzaakte. De diagnose depressie is totaal niet onderbouwd door enig omstandig psychiatrisch verslag noch naar therapeutische planning toe en toont een wisselend beleid aangaande behandeling met psychofarmaca. Er kan dan ook geen sprake zijn een ernstige psychiatrische aandoening waarvoor een behandeling noodzakelijk is. Betrokkene legt tevens een document d.d. 18.06.2012 voor, afgeleverd door een psycholoog. De informatie in dit document is echter niet van die aard dat zij mijn beoordeling wijzigt van de diagnostische en klinische gegevens die blijken uit het voorgelegd doktersgetuigschrift.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Op 20 oktober 2015 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 15 december 2011, onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*S., A. (R.R.: [...])
nationaliteit: Armenië
geboren te J. op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 15.10.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 20 oktober 2015 nam de gemachtigde eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*De mevrouw,
Naam + voornaam: S., A.
geboortedatum: [...]1974*

geboorteplaats: J.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep aangaande de tweede bestreden beslissing

Verweerder werpt in zijn nota de onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoekster geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wegens de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van de verwijderingsmaatregel.

Dienaangaande moet het volgende worden opgemerkt:

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of

wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster thans de schending aanvoert, dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de

Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie van gebonden bevoegdheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. aangaande de eerste bestreden beslissing

In haar derde en vierde onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Zij licht het derde en vierde onderdeel toe als volgt:

“Ten derde heeft de arts-attaché een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie. De arts-attaché heeft de voorhanden zijn medische verslagen foutief geïnterpreteerd en heeft er de verkeerde conclusies uit getrokken. Uit de medische verslagen die door verzoeksters bij het administratief dossier waren toegevoegd, was overduidelijk gebleken dat de medische toestand van verzoekster –die o.a. lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening- van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is. De inhoud van de verschillende medische verslagen van de behandelende arts van verzoekster spreekt voor zich. Ondanks de duidelijke inhoud van de medische verslagen, die alle wezen op de ernst van de medische toestand waarin verzoekster zich bevindt en waaruit kon worden afgeleid dat een terugkeer naar het herkomstland om medische redenen tegenaangewezen is, is het onbegrijpelijk om vast te stellen dat de arts-attaché een negatief medisch advies geeft ; en dit terwijl uit de medische gegevens van de behandelende arts ontegensprekelijk was gebleken dat de medische toestand van verzoekster van die aard is, dat zij nood heeft aan een verdere strikte medische opvolging in België. Voor verzoekster bestaat er geen enkele twijfel dat verweerder haar huidige medische toestand totaal verkeerd heeft beoordeeld. De door verzoekster voorgelegde medische verslagen bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens

waaruit blijkt dat de medische aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten. De voorgelegde medische gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan. De arts-attaché beperkt zich in zijn negatief medisch advies tot het geringschatten en louter tegenspreken van de opmerkingen van de behandelende arts. Het is duidelijk dat het negatief advies van de ambtenaar-geneesheer foutief is en flagrant indruist tegen de door verzoekster bijgebrachte medische verslagen. Het besluit van de arts-attaché is totaal ongefundeerd en inhoudelijk in strijd met de medische verslagen in het administratief dossier. Uit de medische verslagen die waren toegevoegd bij het administratief dossier was overduidelijk komen vast te staan dat de medische toestand van verzoekster van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is. (Zie standaard medisch getuigschrift dd. 14 december 2011 van verzoeksters behandelende arts waarin deze laatste waarschuwde voor de ernstige vorm van medische aandoening waaraan verzoekster lijdt.

“Indien de behandeling wordt gestopt dan leidt dit tot ... toename van de hartklachten met verdere evolutie van haar cardiovasculaire toestand in negatieve zin gaande tot aderverkalking, hartinfarct, CVA , overlijden enz .”) De inhoud van dit en ook de overige medische verslagen, spreekt voor zich en toont aan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld. De arts-attaché mag alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico (zoals hierboven bedoeld) inhouden. Anders zou verweerder aanvragen 'medisch onontvankelijk' verklaren terwijl zij misschien 'medisch gegrond' zijn ; dat is niet de bedoeling van de wetgever. Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Minstens is het advies dd. 15 oktober 2015 voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld. De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden om die reden is uitgesloten. Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In haar schriftelijke aanvraag dd. 15 december 2011 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 15/12/2011 :

“De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende arts van verzoekster hetzij met verzoekster zelf ...

De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met de behandelende arts, dokter P. R

Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken..”)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. onontvankelijk te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op verzoeksters voorstel (geformuleerd in haar aanvraag dd. 15 december 2011) tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord. Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande

de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende arts van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster

voorgelegde verslagen tegengesproken. Dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag van de behandelende arts (dd. 18 november 2015). (Stuk 4) De behandelende arts wijst op de noodzaak van een goede medische omkadering en mantelzorg en benadrukt verder het belang van een verdere stipte medische opvolging, zoniet kan een reactie stoornis onttaarden in suïcide. De inhoud van het recent medisch verslag van dokter W. V. spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld. Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel. Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om : Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).”

Artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9ter, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° [...]"

Verzoekster stelt dat de motivering afdoende moet zijn, hetgeen inhoudt dat de "omvang" van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. Ze stelt dat uit de medische verslagen die bij het administratief dossier waren toegevoegd overduidelijk gebleken is dat de medische toestand van verzoekster – die o.a. lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening – van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is. Ze stelt dat de inhoud van de medische verslagen voor zich spreekt en dat ontegensprekelijk was gebleken dat de medische toestand van verzoekster van die aard is dat zij nood heeft aan een verdere strikte medische opvolging in België. Verzoekster vervolgt dat uit de voorgelegde medische attesten zou blijken dat haar medische aandoeningen ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden uitgesloten zou zijn. Vervolgens meent verzoekster dat de arts-attaché haar situatie geringschat en dat zijn advies flagrant indruist tegen de bijgebrachte medische verslagen. Verzoekster verwijst naar de bedoeling van de wetgever waaruit zou blijken dat de arts-attaché alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk mag verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel risico inhouden zoals bedoeld in de eerste paragraaf van artikel 9ter. Verzoekster vervolgt dat de arts-attaché de mogelijkheid had haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch ten onrechte heeft nagelaten dit te doen, dit terwijl zij in haar aanvraag van 15 december 2011 heeft gesteld ten allen tijde bereid te zijn onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer. Zij acht dit medisch onderzoek noodzakelijk nu de arts-attaché enerzijds en de behandelende arts anderzijds tot tegenstrijdige conclusies komen. Verzoekster concludeert opnieuw dat haar medische toestand wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat.

Verweerder repliceert in de nota met een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer die aanstipt dat het cardiaal probleem niet wordt aangetoond in het dossier en dat de depressie niet onderbouwd wordt met enig omstandig psychiatrisch verslag. Daarom zou verzoekster niet aantonen in welke mate de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer strijdig zouden zijn met de informatie die blijkt uit de door haar voorgelegde attesten en stelt verweerder dat het loutere feit dat zij het niet eens is met het advies niet volstaat om de nietigverklaring van de beslissing te bekomen. Verder stelt verweerder dat niet dienstig op absolute wijze kan worden aangevoerd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst na te gaan. Niet elke voorkomende ziekte die niet behandeld wordt, stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling. De ambtenaar-geneesheer maakt in zijn advies in de regel duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd.

De Raad stelt vast dat verzoekster verwijst naar de bedoeling van de wetgever bij het invoeren van de medische filter om een aanvraag onontvankelijk te verklaren. Er dient te worden benadrukt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *in casu* onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. § 3 van artikel 9ter somt de gevallen op waarin de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart. De grond die *in casu* werd gebruikt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, werd ingevoegd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 6 februari 2012). Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt in dit verband het volgende gesteld:

"De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan. Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat

de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Hierbij zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is." (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4).

Om toepassing te kunnen maken van 4° van artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet dient de ambtenaar-geneesheer vast te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de voormelde memorie van toelichting blijkt dat dit inhoudt dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. De hamvraag is wat dient verstaan te worden onder een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 15 september 2006 die artikel 9ter invoerde, wordt een voorbeeld gegeven van een situatie waarbij het vaststaat dat deze niet ernstig is, met name twee dagen te bed moeten blijven (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001). Niettegenstaande dit slechts een voorbeeld is, wordt hiermee toch al een indicatie gegeven van wat als manifest niet ernstig kan worden beschouwd.

In het standaard medisch getuigschrift van 14 december 2011 stelt de behandelende arts dat verzoekster lijdt aan: *"depressie met [onleesbaar], slapeloos, automutilatie, hartklachten ten gevolge van cardiaal [onleesbaar], hartkloppingen en pijn in de borst [...]. Het gaat om een zeer ernstige aandoening. [...] Het is noodzakelijk dat patiënte ter behandeling van deze medische aandoening in België mag verblijven en niet wordt uitgewezen omdat ze in haar geboorteland geen behandeling kan krijgen voor haar aandoening."* Vervolgens wordt medicatie opgesomd met als voorziene duur van de noodzakelijke behandeling *"5 jaar"*. Op de vraag welke gevolgen het stopzetten van de behandeling tot gevolg zou hebben, antwoordt de behandelende arts: *"Indien de behandeling wordt gestopt dan leidt dit tot [onleesbaar] van de depressie en toename van de hartklachten met verdere evolutie van haar cardiovasculaire toestand in negatieve zin gaande tot aderverkalking, hartinfarct, CVA, overlijden enz."* In het standaard medisch getuigschrift van 16 maart 2012 herhaalt de behandelende arts de diagnose van *"depressie met automutilatie, hartklachten ten gevolge van cardiaal [onleesbaar]. Het gaat om een ernstige aandoening."* Opnieuw stelt de behandelende arts dat het noodzakelijk is dat patiënte ter behandeling van haar aandoening met medicatie en psychotherapie in België mag verblijven. De medicamenteuze behandeling wordt opgesomd met een voorziene duur van de noodzakelijke behandeling van 5 jaar. Aangaande vraag D. naar de gevolgen en mogelijke complicaties bij het stopzetten van de behandeling, stelt de behandelende arts: *"indien de behandeling wordt gestopt zal dit leiden tot een toename van de depressie en hartklachten met achteruitgang van de algehele toestand hierdoor."* In het meest recente attest van 30 november 2012 stelde de behandelende arts bij diagnose: *"depressie met veel roken, stress, slapeloos, automutilatie door zich met een mens te snijden, hartklachten ten gevolge van cardiaal [onleesbaar], hartkloppingen met thoracale pijn, nervositas. Het gaat om een ernstige aandoening waardoor patiënte werkonbekwaam is [...]. Terugkeer naar haar geboorteland houdt een risico in voor het behoud van haar fysieke en psychische integriteit."* Opnieuw somt de behandelende arts de medicatie op en heeft hij het over een noodzakelijke behandeling van 5 jaar. Op de voormelde vraag D. betreffende de gevolgen van een stopzetten van de behandeling antwoordt de arts: *"psychose, zelfmoordpoging, [onleesbaar] van de hartklachten leidend tot hartstilstand en overlijden."*

Zonder enig onderzoek en op basis van dezelfde voormelde attesten komt de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie dat er geen sprake kan zijn van een ernstige psychiatrische aandoening waarvoor een behandeling noodzakelijk is. Zoals verzoekster aanstipt, druist dit flagrant in tegen de attesten van de behandelende arts. Het staat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelende arts die door verzoekster werd gecontacteerd, en die verzoekster gedurende jaren heeft opgevolgd en omtrent zijn conclusies regelmatig attesteerde. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel slechts een mogelijkheid: in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, legt noch artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, noch artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 een dergelijke verplichting op. Zoals verweerder aangeeft in zijn nota met opmerkingen is het de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien

hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen om, zoals *in casu*, een lezing van de getuigschriften van de behandelende arts door te voeren, die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan.

De Raad volgt verweerder dan ook niet waar hij in de nota stelt dat verzoekster niet aantoonbaar in welke mate de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer strijdig zouden zijn met de informatie die blijkt uit de voorgelegde attesten. Het is voor de Raad noch voor verzoekster begrijpelijk waarom de diagnose totaal niet onderbouwd zou zijn naar therapeutische planning toe. In alle attesten wordt immers medicatie opgesomd en stelt de behandelende arts dat er nood is aan een behandeling van 5 jaar met risico op een zelfmoordpoging. Het is eveneens op basis van de motieven onbegrijpelijk waarom een wisselend beleid aangaande de behandeling met psychofarmaca moet leiden tot de conclusie dat er geen sprake kan zijn van een ernstige psychiatrische aandoening. De ambtenaar-geneesheer betwist immers niet dat verzoekster reeds sinds december 2011 psychofarmaca krijgt en aan automutilatie doet, hij betwist niet dat verzoekster zoals geattesteerd in het meest recente medisch attest zich met een mes snijdt. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster ook een uittreksel uit het sociaal verslag van het asielcentrum heeft gevoegd waaruit blijkt dat de door de behandelende arts vastgestelde mutilatie ook verder ondersteund wordt, nu er in dat verslag op 16 oktober 2012 wordt vermeld: *“gister in het logboek: Tijdens de keukencontrole H. te horen dat S.A. (nummer) een poging tot zelfmoord aan het doen is op de kamer, G. en S. gaan direct naar kamer 11/18, A. is met een mes boven haar polsen aan het snijden, ze krijgen haar rustig en G. neemt ze mee naar blok 1, [...] G. verzorgt haar en we beslissen om ze vannacht op kamer [...] te leggen, gelieve dit morgen verder op te volgen”*.

De Raad kan verweerder volgen waar hij in de nota stelt dat niet elke voorkomende ziekte die niet behandeld wordt, een individu blootstelt aan een mensonterende behandeling en dat niet op absolute wijze kan worden aangevoerd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst na te gaan. Het betoog van verzoekster in het derde en vierde middel heeft echter geen betrekking op een eventuele vraag naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland, maar stelt in essentie dat de arts niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom, op basis van de voorliggende geheel andersluidende medische attesten en zonder zelf over te gaan tot enig onderzoek en zonder het raadplegen van een deskundige, de ziekte van verzoekster een manifest gebrek aan ernst zou vertonen of “kennelijk” geen ernstige aandoening zou zijn zoals vereist door de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en zoals bedoeld door de wetgever.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidsstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling wel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Dit is *in casu* om de boven aangehaalde redenen het geval.

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State *“die stelt dat “de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigsschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch *“[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen [...] waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord [...], niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).”*

In casu heeft verzoekster terecht de term “kennelijk” onderstreept in de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, in het licht van de bedoeling van de wetgever om ziekten die een manifest gebrek aan ernst vertonen reeds te weren in de ontvankelijkheidsfase en meent de Raad met verzoekster dat de motivering in het advies van de ambtenaar-geneesheer niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing en bijgevolg niet afdoende is.

Nu is vastgesteld dat dit advies dat bindend is voor de gemachtigde, met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

Het besproken middelenonderdeel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat de overige onderdelen van het middel niet verder dienen te worden onderzocht.

3.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing (bijlage 13)

Verzoekster voert in haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

“- Het bestreden bevel (dd. 20 oktober 2015) (Bijlage 13) werd op dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht (dd. 10 november 2015) als de eerste bestreden beslissing (onontvankelijkheidsbeslissing 9ter) aan verzoekster.

Hieruit blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de eerste bestreden beslissing dd. 20 oktober 2015 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. onontvankelijk werd verklaard. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 20 oktober 2015 en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20 oktober 2015 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 20 oktober 2015. [...]

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk. [...]

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 20 oktober 2015 (Bevel – Bijlage 13) te worden vernietigd.”

De Raad volgt verzoekster dat uit de feiten blijkt dat het bestreden bevel van 20 oktober 2015 op dezelfde dag werd genomen en ter kennis gebracht (nl. op 10 november 2015) als de eerste bestreden beslissing. Beide beslissingen werden eveneens door dezelfde gemachtigde genomen. Ook al zijn beide beslissingen op andere feitelijke en juridische gegevens gestoeld, toch blijkt dat de gemachtigde na eerst de ontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderzocht te hebben, besloten heeft eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen aan verzoekster. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat de ziekte “kennelijk” niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hieruit blijkt inderdaad de verknochtheid tussen beide bestreden beslissingen.

Nu een onwettigheid werd vastgesteld in de eerste bestreden beslissing, leidt dit op zich reeds tot de vernietiging van het bestreden bevel.

Bijkomend voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde*

rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Nu de Raad heeft vastgesteld dat de beslissing, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard, met een motiveringsgebrek is behept, leidt tot de vaststelling dat ook niet op afdoende wijze werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster bij afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De repliek van verweerder in de nota doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het besproken middelenonderdeel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de overige onderdelen van het middel niet verder dienen te worden onderzocht.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van 20 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES